

Не, не трѣбва да стѣга багажа. Той отказва да замине като слѣпъ пасажеръ. Той е морякъ. Не може да се вѣе и шляе немилъ-недрагъ безъ работа отъ градъ въ градъ. Още на първото пристанище ще го арестуватъ. Не, така не може. Той търпеливо ще чака. Все ще дочака нѣкой день оня параходъ, който ще го приеме на бордъ. Тогава той ще заработи, и тя ще дойде следъ него — но не като подгонени животни, а като хора.

Жоржета не му отвръща нищо. Тя сѣда съ скръстени нозе върху своето миндерче подъ прозореца и се заглежда къмъ морето. Слуша шума му, гледа бѣлитѣ далечни гребени. Струва ѝ се, че то я вика, че бѣлитѣ гребени се движатъ не насамъ, а навътре, че махатъ съ ржце къмъ нея да тръгне следъ тѣхъ. Но свежда глава и отронва:

— Щомъ не искашъ да заминемъ, ще останемъ тукъ.

И тръгнаха пакъ днитѣ.

Оглади гърба си морето. Стихна пристанищниятъ градъ. Всичко се върна къмъ прежния си животъ.

Богданъ стана кърмчия на новия влѣкачъ на транспортното дружество. Работата му бѣше тежка, пристанищна, той рѣдко излизаше на по-далеченъ рейсъ до Созополъ или Царево, но понасяше мъката си мрачно и търпеливо и никога не отваряше дума за това, което го мъчеше. И Жоржета стихна. Денемъ стоеше на прозореца и гледаше унесено къмъ хоризонта. А вечеръ отиваше на пристанището, дочакваше мъжа си, улавяше се за ржката му и скиташе съ него между моряцитѣ.

После презъ цѣлата пролѣтъ Богданъ пжтуваше отсреща до държавната кариера и влачеше